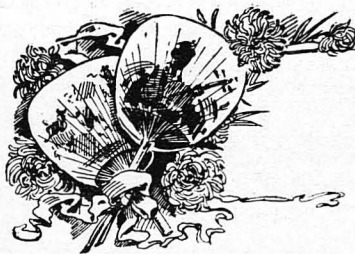

ΣΤ'.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Το περασμένο φθινόπωρο είδαμε, ότι ο δικηγόρος Φερρόν σχετίστηκε με έναν παλιό ιππότη των αναστορεσιών σταύλων τον Κλαύδιο Κορά, ο οποίος κατοικούσε απέναντι από το μέγαρο της Ιωάννας και από τον άποιο πληροφορήθηκε ότι η πρώτη σύζυγός του είχε, εκτός του βασιλέως Φραγκίσκου Α' και δεύτερο φίλο, τον κόμητα Μπριντορέ.

Η ΩΡΑΙΑ ΦΕΡΡΟΝΙΕΡΑ

— 'Επεισθη-
κες ;
— Ναι, ελε-
ο δικηγόρος.
Είχεσ δέσπο.
Συμφωνείς και
σύ σε όσα σου
είπα ;
— Διάβολε!
θέλει και ρά-
τημα ;
— Αφού λοι-
πόν νόσασ μαζί
με τρεις άλ-
λους παλληνα-
ράδες. Γελά σου
τόρα. Καλή

Ο Φερρόν δυσκολευόταν ότσοο να πατέψη αυτή την είδησι.
— 'Αγαπάει κ' άλλον λοιπόν! ψήφισσε αμυγιάλλοντας. Είν' α-
λήθεια αυτό ; "Α, την άθλια !

— Κι αυτός να σκευόσπε, πως είνε ο τρίτος της σειράς, πρόσθε-
σε με σαρωισμό ό Κορά. Προκατόχος του ήταν ο μαρκήσιος Λα-
νούα...

— Είνε δικατόν αυτό που λέτε ;

— Κάτι παραπάνο από δικατόν. Βεβαότατο. "Άλλως τε γιατί
να σάς πώ ψέματα, αφού με πληρώσατε και μάλαστα πολύ καλά ;
Σάς λέω λοιπόν, ότι είκοσι νύχτες έβλεπα τό μαρκήσιο να βγαίνει
τακτικά από τόν κήπο του μεγάρου της Ιωάννας. Τόν κόμητα τόν
είδα πρίν από μιá βδομάδα...

— Και γιατί άργησες τόσο πολύ να με ειδοποιήσης ;

— Να σάς πώ την άλήθεια, πρίν καταγγείλω την Ιωάννα, έκυ-
μαινόμουν άνάμεσ' άπ' τούς δύο σας, τό βασιλέα και σάς. Σκεφτό-
μουν σε ποιόν είχα περισσότερο συμπέρον να την προδώσω. Βέβαια,
ένας βασιλέης σιγηθείς να πληρώη καλύτερα από ένα δικηγόρο.
'Απ' την άλλη μεριά όμως ο άνδρες που αγαποίν άληθινά, είνε δυο-
ποστοι τις περισσότερες φορές. Φοβήθηκα λοιπόν, μήπως ό βασιλέας
μπαίνοντας τις άπισίες της είνουμένης του, αντί να εύχαριστήη,
θήκωμε μαζί μου και συνεπώς...

— Έχωρνες φρονιμώτερο ν' απευθυνθείς σε μένα, δέν είν' έτα ;
ρώτησε ό Φερρόν. Μού είπες λοιπόν πρό όλίγου, ότι ό Μπριντορέ έπι
μιá βδομάδα τόρα περνάει τις νύχτες του στις Ιωάννας...

— Μάλιστα.

— Έπομένως, όπως τόσες νύχτες τόρα, όπως άπόψε, έτσι κ' αύ-
ριο, ό Μπριντορέ θα σινατηθίη με την αγαπημένη του. Φρόντισε
λοιπόν να προμηθευθείς γι' αύριο τη νύχτα τρεις συμπέρονες, που
να θέλουν να κερδίσουν έκατό χρυσά τάλληρα ό ένα.

— Και τί θα κάνουμε γιά να κερδίσουμε καθέννας μας αυτό τό πο-
σόν ; ρώτησε ό Κορά με μάτια που έλειπαν από την άπληστία.

— Θα πάσεις τόν Μπριντορέ την ώρα

που θα βγαίνη άπ' τόν κήπο της Ιωάννας.
θα τόν φιμώσετε και θα τόν δευνοήσετε...

— Και πού θα τόν πάμε έπειτα ;

Ο Φερρόν άναζήτησε στη μνήμη του ένα
μέρος κατάλληλο γιά την μεταφορά του άν-
τιλήλου του κ' άπάντησε :

— Στά έρξεται έκείνου του γαρειωμένου
ξενοδοχείου, που είνε στη γωνία της όδοϋ
'Επερνών.

— Πολύ καλά. Κι' ύστερα ;

— Ύστερα... είνε δικός μου λογαρια-
σμός !

Ο Κλαύδιος Κορά δέν ήταν κανέννας ευ-
αίσθητος άνθρωπος, άλλ' άκούγοντας τά τε-
λευταία λόγια του Φερρόν, άνατριχίασε.
Μπορούσε όμως να περιφρόνηση τά έκατό
χρυσά τάλληρα ; Άλλως τε αυτός κ' ο φί-
λοι του τό μόνο που θάκαναν ήταν να δε-
μειώσουν τόν Μπριντορέ.

Τη στιγμή αυτή μιá λευκή γραμμή ξεχώ-
ρισε πέρα στόν όρίζοντα, προμηγνόντας τόν
έρχομό της αύγης. Ο Φερρόν κάρφωσε τό
μάτι του στο πορτάκι του κήπου του με-
γάρου της Ιωάννας. Και πράγματι, σε λί-
γο, καθώς ελγε πει ό Κορά, φάνηκε νά
βγαίνη άπ' τό πορτάκι αυτό ό κόμης Μπρι-
ντορέ, ό αγαπημένος της ώραιάς Φερρονιέ-
ρας. Ο δικηγόρος Φερρόν τόν διέκρινε
καθαρά άπ' τό παράθυρο που σκεπάζαν.
Και ψήφισσε με μίσος και με λύσσα :

— Πήγαννε, άθλιε !... Φύγε σόως και ά-
δελάης γιά μιá φορά άνάμα, κ' αύριο, κ',
αύριο...

Ο Κλαύδιος Κορά έσκυψε τη στιγμή
αυτή στο Φερρόν και τού ψήφισσε :

άντάμωσ...

Την ερχόμενη νύχτα, τη στιγμή που ό Μπριντορέ έβγαινε από
την κατοικία της αγαπημένης του, έπεσε στην ένδρα τεσσάρων άν-
δρών, οι όποιοι μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο τόν έδέκωσαν, τόν έφί-
μισαν και τόν μετέφεραν στο μέρος που τούς είχε υποδείξει ό δι-
κηγόρος Φερρόν.

Ο κόμης στην αρχή υπέθεσε ότι τη διαταγή αυτή την είχε δώσει
ό βασιλέας. Άπατήθηκε όμως. Μέσα στο έγκαταλειμένο ξενοδο-
χείο όπου τόν μετέφεραν, τόν περιέμενε, κρυφόντας ένα φανάρι, ό
Φερρόν.

— Άρχει, είπε στούς τέσσερους άνθρώπους ό δικηγόρος όταν έρ-
χταν τόν αντίπαλο κατά γής μπροστά στα πόδια του. Πάρτε τόρα
την άμοιβή σας και πηγαίνετε...

Άφού οι τυχοδιώκτα πήσαν τη σακούλα με τά χρώματα και
φύγαννε, ό δικηγόρος τοποθέτησε τό φανάρι σε τρύπο που να φαίνε-
ται από τόν δεμένο εύπατατόη κ' έσκυψε κοντά του, τριβόντας τά
δόντια του.

— Κύριε Μπριντορέ, τού είπα, με γνωρίζετε ; Ονομάζομαι Ζάν
Φερρόν !

Ο κόμης έκανε μιá λήψη γεμάτη δυσφορία έκπληξι. άλλα τό
φιμωτρο δέν τού έπέτρεπε να μιλήση.

— Είμαι σύζυγος της ώραιάς Φερρονιέρας, έξακολούθησε ό Φερ-
ρόν. Με καταλαβαίνεις ; Της ώραιάς Φερρονιέρας, την όποια μού
έλεψε ό βασιλέας και ή όποια εκτός του βασιλέως έχει και δύο άλ-
λους δυό φίλους, τόν μαρκήσιο Λανουά και σένα. Έπί του παρόντος
θα έξοφλήσω τό λογαριασμό μου με σένα. Κατόν θάρηη και ή
σειρά τού συναδέλφου σου. Ο μαρκήσιος βρίσκεται τόρα στην Ιτα-
λία και δέν είναι κωφο να τρέχω πίσω του. Κρατώ μονάχα εσένα και
σε σιωπώνω...

Και, λέγοντας αυτά, ό Φερρόν έβγαλε τό δυοχειρίδι του και τό
βύθισε έπανειλημμένως στην καρδιά τού διτυχημένου Μπριντορέ,
μουγγρίζοντας άγρια.

Τό πτώμα τού άτυχούς κόμητος μονά-
γα μετά τόσους μέρες άνευρέθη. Η
δολοφονία άπεδόθη από τούς περισσότε-
ρους σε άγνωστους κατοίκους, οι όποιοι,
αφού έλλήθεσαν τόν Μπριντορέ, τόν έ-
πώτωσαν και έκρησαν τό πτώμα του στα
έρξια τού ξενοδοχείου της όδοϋ 'Ε-
περνών.

Η ώραία Φερρονιέρα, άμα έμαθε τόν
τραγικό θάνατο τού λατρευτού της, τόν
έκλαψε με πόνο κ' άπελασία—μόνο μιá
ώρα όμως—κ' αυτό γιατί ό Μπριντορέ
της άρεσε περισσότερο από τόν Λανουά.
'Υστερ' από λίγες μέρες ό βασιλέας
Φραγκίσκος Α' έπρότεινε στην ώραία
Φερρονιέρα να τόν άκολουθήση στο Σια-
μπόρ, όπου έπρόκειτο να διοργανωθή
ένα μεγάλο κινήγι.

Κι' ή Ιωάννα, άσυχνημένη με τις
δυσσευδασίες, παρηγορήθηκε και δέν έ-
ναυσυλλογίστηκε και τό τραγό Μπρι-
ντορέ, που πέθανε έξ αιτίας της.

Έπί τέλους έφρασε κ' ό Νοέμβριος.

Η ώραία Φερρονιέρα ελγε τρεις βδο-
μάδες πια που βρισκόταν στο Παρίσι.
Ο Φερρόν πληροφορήθηκε έγγαίως
την επάνοδό της, άλλα δέν έπανάλαβε
τους παρατάτους που στην όδό Ζαλειέρ.
"Αν και δέν ελγε μετανούσει γιά τη δολο-
φονία τού έχθρού της σιγνητικής του
παίης, τό ευρωσε έν τούτας έξευτελι-
στικό κ' άνακρίση τό συνένοχό του, τόν
άπαίσιο Κλαύδιο Κορά.

Χωρίς λοιπόν να μετανοήη καθόλου
τό μίσος που έννοιωσε γιά την πρώτη
σύζυγό του, άντιστάθηκε κάπως και

Η ώραία Φερρονιέρα
(Πινάκ της εποχής)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΒΟΣΚΟΥ

(ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ)

'Εχει ψηλά σὲ κείνο τὸ βουνὸ
 χιλίες φορές χλοιάς, ἀποσταμένους
 βλέποντας τὸ λειβάδι σπαματῶ
 σὸ βλάχιο ραβδί μου ἀνομι-
 (σιμένους.
 "Υστερα πρὸς τὴ στάνη μου σι-
 (μῶνο
 π' ὁ σκύλος τὴ φυλάει ἀπὸ μι-
 (κροῦ.
 Κατέβηκα, κατέβηκα μὲ πόνου,
 μὰ πῶς κ' ἐγὼ νὰ νοιώσω δὲν
 (μπαρῶ.
 Μὲ τ' ἄνθη τὸ λειβάδι ἐδῶ μπρο-
 (στά
 ἀπλόνατα γεμάτο μπρῶς καὶ πῖσο,
 τὰ κόρτω ἔνα—ἔνα χωριστὰ
 δίχως νὰ ἔξωρ πού νὰ τὰ χαρίσω. ἔχω μεγάλον πόνου στὴν καρδιά...

ΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ

(ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΙ-Ι-ΝΕ)

Μιά φορά κ' ἔναν κειρὸ —ἔτσι λέει τὸ παραμῦθι—
 ἦταν μιὰ ξυλένια σκόλα κίμωτσον κειρὸ πού
 (ἐσθῆθη
 καὶ τὰ πᾶνο σκαλοπάτια λέγανε στὰ χαμηλά :
 —Μὴν ἐτέρωσε ἀπ' τὸ νοῦ σὰς πὸς γενίχαι'
 (ἴδια κ' ἴδια ;
 Μέσ' στὴ λάσπη ἐσεῖς βουτάτε κ' ἐμεῖς εἴμαστε
 (νηλά.
 Βασιλεύουμε στὰ ἕψη, σεῖς στὶς βρομίες, στὰ
 (σκουπίδια.
 "Ἐτσι πρόσταξεν ἡ Φύσι, ἔτσι τὸγραφεν αἰῶνα:
 ἄλλοι νάσαι μέσ' στὶς δόξες κ' ἄλλοι μέσ' στὴν
 (καταφρόνια.
 Φτωχικὴ καὶ πιποτένια ἡ ζωὴ σας νύχτα—μέρα
 καὶ περφηρὴν ἡ δική μας στὸν ἐλευθέρου ἀέρα...
 Νὰ κ' ἔνας σοφὸς διαβαίνει, τ' ἄκουσε, χαμο-
 (γελάει,
 σπρέφει ἀνάποδα τὴ σκόλα καὶ τὸ δρόμου του
 (τραβάει.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—'Ο ἔρωκ φραλιῆται μέσα στὶς ἀρόφτερες καρδιές, ὅπως ἡ κά-
 μπια στὰ πὸ εὐδὴ λουλούδια.
 —Τὴ μέτρα μας καὶ τὸ Θεὸ τὸν δὲν ἐπικαλούμεθα στὴ λύτη μας
 καὶ τοὺς ληρμονοῦμε στὴ χαρὰ μας.
 ρὸ στὴν ἐπιθυμία πού εἶχε νὰ ἰδῆ τὴν κατοικία τῆς ἁπιστῆς "Ιο-
 ἄνας. "Ἐνα ἀπομνημόνεο, πὸ ἦταν κλεισμένος ὅπως πάντα στὸ γρα-
 φεῖο του, ἄκουσε νὰ τοῦ χτυποῦν τὴ πόρτα.
 — Πούδς εἶνε; ρώτησε ὁ δικηγόρος.
 — 'Εγὼ, ἀφέντη! ἀποκρίθηκε ἀπέξω ὁ "Αλαῖν Μπριαντού, ὁ γραμ-
 ματικός του.
 'Ο Φερρόν ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ κ' ἔβριε ἐκπληκτος ἀπὸ τὸ ροφι-
 σμένο ἔφος τοῦ κοιμητοῦ.
 — Τί θέλεις; τὸν ρώτησε ὁ δικηγόρος.
 'Ο γραμματικὸς σφαιρογενοῦσε μὲ ἀμνηχανία τὸ καπέλλο του
 στὰ δάχτυλά του. Τέλος ψιθύρισε:
 — "Ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σὰς ἀνακοινώσω ἕνα νέο;
 — Λέγε... Τί εἶνε;
 — Ἐξέρετε... Πρόκειται...
 — Μίλησε λοιπὸν...
 — Φοβόμα κ' ἔμελλε σὰς ἀνησυχίωσα...
 — Δὲν μ' ἀνησυχεῖς. Μὴ ρωτάσω. Μίλα. Μήπως πρόκειται νὰ μοῦ
 μιλῆσῃ γιὰ τὴ γυναῖκα μου;
 — Μάλιστα, κύριε.
 — "Ἐλα, πὲς ἐλευθέρω ὅτι θέλεις, δὲν θὰ σὲ τιμωρήσω...
 'Ο κοιμητοῦς πῆρε τότε θάρρος καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐκφρασθῆ χω-
 ρὶς ἐνδοιασμούς:
 — Σήμερον τὸ πρωί, ἀ-
 φέντη, ἀπάμωσα τὸν Ρενὲ
 "Γισαῶ, τὸν παλιὸ σὰς βο-
 θῆ, εἶπε στὸ Φερρόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η
 συνέχεια.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

'Η 'Επανάστασις τοῦ Γουδιού κ' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος. 'Ο κ.
 'Ἐξηντάρης στὰ βουνὰ τῆς Κρήτης. Γιὰ νὰ μὴν τὸν πιάσῃ
 ὁ Πάγκαλος. Τὸ στόμα τοῦ... παντελονίου του. Καὶ τὸ στόμα
 πούφαγε τὸν Πάγκαλο. 'Ο Βενιζέλος καὶ οἱ ἀντιπολιτευόμε-
 νοὶ βουλευταὶ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ὅταν ἐξεργάσῃ ἡ ἐπανάστασις τοῦ Γουδιού, ὁ βασιλεὺς Γεώρ-
 γιος ἔστειλε βίλους τοὺς οὐκ οὐκ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα κ' ἔβριε μονάχος
 του σ' ἀνάκτορα.

Αὐτὸ τὸ ἔσκαιε γιὰ νὰ μὴ παρασῶρεται ἀπὸ τὶς γνώμες τῶν μελῶν
 τῆς οἰκογενείας του.

— Ἐβριε ἀλήθεια, ἔβριε σχετικῶς, ὅτι στενοχωροῦμα πολὺ, πὸ
 ἔχω τοὺς δικαίους μου μακριὰ, ἀλλὰ θὰ στενοχωροῦμαι περισσότερο
 ἂν τοὺς εἶχα ἐδῶ καί... τοὺς ἄκουγα νὰ μὲ ζυλοῦσαν μὲ τὶς γνώμες
 τους...

"Ὅταν ὁ Πάγκαλος διοκοῖσε τὴν 'Ελλάδα ὡς δικτάτορ, ὁ κ. 'Ε-
 ξηντάρης κατέφυγε στὴν Κρήτη, γιὰ νὰ ἐξερῆ τὸ λαὸ σ' ἐναντί-
 σताσιν κατὰ τῆς δικτατορίας.

'Η ἐκεῖ ὅμως ἀστυνομικῶς ἀρχεῖ τὸν μυριστρεαν καὶ ζητοῦσαν νὰ
 τὸν πιάσῃ. Τότε ὁ κ. 'Ἐξηντάρης ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὰ
 χερσὶ τοῦ νομοῦ Ρεθύμνης, ὅπου ὑπάρχουν πολλοὶ φίλοι τοῦ νῦν ὁ-
 ποιητοῦ καὶ Γενικοῦ Διοικητοῦ κ. 'Ασκούστη, οἱ ὅποιοι τὸν ἐξουθεν
 στὰ σπῆτα τους.

'Ἐπ' ἀρετὸν κειρὸ, ὁ κ. 'Ἐξηντάρης ἐφιλοξενεῖτο ἐπίσης στὶς
 στάνες τοῦ χωριοῦ Κάστελος.

"Ἦταν καλοκαίρι τότε καὶ ἡ ζωὴ στὴν θια-
 φρο ἦταν εὐχάριστη.

Μιά ἡμέρα διως, καθὼς ὁ κ. 'Ἐξηντάρης περ-
 νοῦσε κἀπὶ λόμεις, ἕνα ἀγκάθι τοῦπαισε καὶ τοῦ
 ἔξοισε τὸ παντελόνι. 'Ο κ. 'Ἐξηντάρης, βλέπον-
 τας τὸ παντελόνι του σ' αὐτὸ τὸ χάλι, καταστυ-
 χωρήθηκε κ' ἔβριε διαρκῶς μ' ἀπέπαισια:

— Τί θὰ γίνω τώρα, μὲ ξεσημαμένο παντελόνι!
 Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς προκρίτους τοῦ χωριοῦ, ὁ
 ὅποιος τὸν περιεθάλπει καὶ τὸν ἐξουθεν στὴ στάνη
 του, ὁ "Ιωάν. Τζαναδάκης, τοῦ εἶπε:

— Ἐνα μιὰ φορά ξεσημάτωσε τὸ παντελόνι σου
 καὶ φωνάζεις!... Μὰ τότε, τί νὰ ποῖμε ἐμεῖς, πὸ
 μὰς ξεσημάτωσαν τὰ παντελόνια κάθε μέρα σ' αὐ-
 τοὺς τοὺς ἀργιότατους...

Τέλος πάντων, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Τζα-
 ναδάκης, πῆρε τὸν 'Ἐξηντάρη ἀπ' τὴ στάνη καὶ
 τὸν ἐξουθεν στὸ σπῆτα του. Μὰ ὁ 'Ἐξηντάρης δὲν

ἔβριε νὰ παραπονιέται γιὰ τὸ σμαμένο του παντελόνι:

— Κῦτταξε τὸ παντελόνι μου, ἔβριε. Κῦττα σχίσιομο!... Σὰν στό-
 μα ἔχει ἀνοίξει!...

"Ἐνα πρωί, καθὼς ὁ κ. 'Ἐξηντάρης κομιότανε ἀκόμα, ἄκουσε θό-
 ροβο ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτα καὶ πυροβολισμούς πολλούς.

"Ἐνόμισε τότε πὸς κατέφθασαν ἀποσπάσματα γιὰ νὰ τὸν συλλά-
 θουν κ' ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ. 'Ο Τζαναδάκης ἔβριε ἀμέσως ἔξω γιὰ
 νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει. "Ὅταν διως ἀνοίξε τὴν πόρτα, μῆτανε στὸ
 σπῆτα διὸ συγχωριανοὶ του, οἱ ὅποιοι πυροβολοῦσαν στὸν ἄερα καὶ
 φώναζαν καταχαροῦμενα:

— "Ἐπεσε ὁ Πάγκαλος!... "Ἐπεσε!...

Στὸ ἄκουμα αὐτὸ, ὁ κ. 'Ἐξηντάρης πέταξε ἀπ' τὴ χαρὰ του, ὡς
 τὸ τὰδάν!

"Ἐβγαλε μάλιστα τὸ πιστόλι του κ' ἄρχισε νὰ πυροβολῇ, φωνά-
 ζοντας:

— Τὸν φράγαμε!... Τὸν φράγαμε!...

Τότε ὁ Τζαναδάκης γύρισε καὶ τοῦ εἶπε, δειχνοτάς του τοῦ παν-
 τελονίου τὸ σχίσιομο:

— Τὸν φράγαμε, μὰ ὄχι μ' αὐτὸ τὸ... στάμα!...

'Ο ἰπουργὸς κ. "Ιωαννίδης διηγεῖται τὸ ἔξης ἀνεκδοτὸ γιὰ τὸν
 κ. Βενιζέλο:

Μιά φορά στὴ Βουλὴ, μερικοὶ ἀσθητικοὶ ἀντιπολιτευόμενοι βου-
 λευταὶ εἶχαν ἀνεβεῖ τὸ βῆμα καὶ μιλῶσαν ἐπὶ ὄφρως ἐναντίον του.
 'Ο κ. Βενιζέλος στὴν ἀρχὴ τοὺς ἄκουγε μ' ἀδιαφορία. "Ἐπειδὴ διως
 τοῦ παραμῆτανε στὴ μῆτη, θυμωσε καὶ, γυρίζοντας στοὺς ἰπουργούς
 του, τοὺς εἶπε τὴν ἔξης Κρητικὴ μαντινάδα:

"Ἡμῶνα κρᾶχης πετεινός, νὰ μὲ τοιμπῶν ἡ δρινηθὸς
 καὶ δὰ στὰ γερατειά μου, δὲν τὸ βαστᾷ ἡ καρδιά
 (μου...)

'Αμέσως δὲ κατόπιν
 ἀνέβριε μὲ φουρία στὸ
 βῆμα καὶ ἀγόρευσε ἐπὶ ὄφ-
 ρων, καταρρίψας ὅλα τοὺς
 τὰ ἐπιχειρήματα.

